

Κάθε Πρωί

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΝ

«Είμεθα περήφανοι; Μάλιστα, κύριοι φιλαθλοι, είμεθα περήφανοι για τις λαμπρές νίκες του Στέλιου Κυριακίδη: Του άγνοῦ και σεμνοῦ αὐτοῦ ἐφήβου, τοῦ Κυπρίου Διαγόρα. Τὸν ἀνέδειξε τὸ θάρος και ἡ πίστη στὸν ἑαυτὸ του. Ὁ θρίαμβος τοῦ ἐστόλισε τὸ μέτωπο στὸ Ζάγκρεπ με τις δάφνες τοῦ Μαραθωνεῖου και τῶν Δέκα Χιλιόμετρων. Τὰ μεγάφωνα διαλάλησαν ὅτι ὁ Κυριακίδης ἐτίμησε τὸν Κυπριακὸν ἀθλητισμὸν. Ὁ Στέλιος δὲν εἶναι μόνον ὁ νικητὴς τῶν ἀγῶνων. Εἶναι ὁ νικητὴς ποὺ πέρνει τὴν κότινο μίξ ἀκριβοπληρωμένης ἐπιτυχίας, ποὺ κερδίζεται με αἷμα.

Οἱ πίκρες τῆς ζωῆς, οἱ δυσκολίες τῆς βιοπάλης, και τ' ἀπαράτητα κοροϊδέματα στὴν ἀρχὴ τῆς ἀθλητικῆς σταδιοδρομίας του, δὲν τὸν ἀπαγοητέψανε. Ἄν ἀπεθαρρύνετο, ἂν ἐδειλιοῦσε, θὰ περνοῦσε στὴν ἐφάνεια, ὅπως τόσοι και τόσοι ἄλλοι με γραιβιτέα σήθη και ἡράκλεια δύναμη, ποὺ τοὺς ἔφαγε... ὁ κόσμος. Αὐτὸς στάθηκε παλληκαρῖσια στὴ μάχη. Ἐνίκησε.

— Ζήτω ὁ Κυριακίδης.

Οἱ φωνές πλημμυρίζουνε τὸ στάδιο τοῦ Ζάγκρεπ. Ἡ ἠχώ ὀρμᾶ ἐκάθεκτη. Διανύει βουνὰ και θάλασσες. Περνᾷ ἀπὸ Χερτζιανὰ ρεύματα, ἀπὸ τηλεγραφικὰ καλώδια, ἀπὸ τηλεφωνικὰ σύρματα. Οἱ λινοτυπιστές και οἱ τυπογράφοι στρώνουνε με χαρὰ τὸ ὄνομά του. Ἡ εἶδηση φτάνει στὸ μικρὸ χωριουδάκι τῆς Πάφου, ὅπου περήφανοι οἱ γέροι γονιοὶ του ἀναμάνουνε με χτυποκάρδι τὴν εἶδηση.

Φτάνει στὸ Ἀμερικάνικο περιηγητικὸ «Ὀρόντες» στὸ ὁποῖο δουλεύει ὁ ἀδελφός του, περήφανος και αὐτός. Και με τὸ δίκιο του. Πεσήφανοι, ὅμως και οἱ Κύπριοι φιλαθλοι. Ἐχουνε ὅμως αὐτοὶ τὸ δικαίωμα νὰ κορδώνονται για τις νίκες τοῦ Κυριακίδη; Τί ὅμως προσέφεραν σ' αὐτόν; Οἱ γονιοὶ τοῦ κληρονόμησαν τὴν ὑγεία τους, ὁ ἀδελφός τοῦ ὄδωσε τὴν στοργή και τὴν ὑποστήριξη.

1935

Τοὺς εἶδα κάποτε, τὰ δυὸ ἀδελφια, νὰ συαντοῦνται ὕστερα ἀπὸ χρόνια χωρισμοῦ στὸ λιμάνι τῆς Ἀμμοχώστου. Φιλιούντανε και ἔκλαιαν. Ζωντανὴ ἡ συγκίνηση και ἡ ἀγάπη. Δικαιολογημένη ἡ περηφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ. Ἀλλὰ οἱ Κύπριοι τί κάμανε στὸν Κυριακίδη;

Τὸν χειροκρότησαν στὰ στάδια ὅταν νικοῦσε. Ἦτανε ἡ στιγμιαία ἔξαρση. Ἡ ἐκδήωση τοῦ θαυμασμοῦ τῆς δύναμης. Μία φυσικὴ ἀνάγκη.

— Ἐὰ φύγω, μοῦ ἔλεγε θλιμμένος στὸ καφενεδάκι τοῦ Ριαλά, λίγες μέρες μετὰ τοὺς ἀγῶνες, ὁ νικητὴς τοῦ Ζάγκρεπ.

— Ποῦ θὰ πά;

— Ἐὰ πᾶ στὴν Ἑλλάδα νὰ βρῶ δουλειά.

Ἐδῶ δὲν βρῖσκεis;

Χαμογέλασε πικρά, με κύταξε στὰ μάτια.

— Δὲν βαρύνεσαι. Ὅλο λόγια εἶναι ἐδῶ. Ὅπου ἀποτάθηκα μοῦ δώσανε ὑποσχέσεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένω λίγο ἀργότερα, νὰ δοῦνε ἴσως κάτι ἔκαμναν. Ἐὰ φύγω, ἀγαπητέ μου.

Και ἔφυγε. Διότι τὸ στομάχι, και μάλιστα ἕνα γερὸ ἀθλητικὸ με διπλὲς ἀπαιτήσεις, για νὰ ικανοποιηθεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ περιμένει ἀργότερα. Οὔτε νὰ στηριχθεῖ στὰ ὑποθετικά «ἴσως». Ἐφυγε μαυρὰ, πῆγε ἐκεῖ ποὺ τὸν περίμενε ἡ δόξα. Ἐγινεν ἕνα Ἐθνικὸ κεφάλαιο και ἡ Κύπρος ζητᾷ τώρα νὰ εἰσπράξει τὴν ἀναλογία τῆς στὴν ὑπερηφάνεια τῆς νίκης. Πῶς ὄχι! Τὸν ἀφήσαμε και ἔφυγε για πέντε—ἕξη ψωρόλιρες τὸν μῆνα. Ἄν ἐπρόκειτο για καμιὰν ἄρτίστα τοῦ καμπαρέ, για κανένα πατρῶνο, για κανένα ξένο βαγαπόντη θὰ δίναμε και τὸ πανταλόνι μας. Για τὸν Κυριακίδη λείψανε οἱ δουλειές.

— Δὲν τρίβουμε τὴ μούρη μας λέγω, ἀντί νὰ ζητοῦμε και ρέστα;...

— ΠΡΩΤΗ ΝΟΣ —